

VIATA CRESTINA

Nr. 6 (414)

Anul XI (2020)

16 Februarie

Să vă iubiți unul pe altul! Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul! (Ioan 13, 34)

PUBLICAȚIE EDITATĂ ȘI DISTRIBUITĂ GRATUIT DE PAROHIA „SF. ARH. MIHAIL ȘI GAVRIIL” - POIENIȚA, COM. VÂNĂTORI, JUD. IASI, PROTOPOPIATUL PAȘCANI

Duminica a 34-a după Rusalii

Smerita cugetare

Arhimandritul Mihail Daniliuc

De ce este atât de importantă parabola „fiului risipitor”? Întrucât ne dezvăluie **bunătatea lui Dumnezeu arătată fiului rătăcit**, dar și nouă, tuturor, de ne vom asemăna cu el, nu în degradare spirituală, ci în pocăință sinceră. Citind ori ascultând pilda parcă prindem curaj, înțelegând că, oricât de departe ne-am găsi de voia și cuvântul Domnului, putem trage nădejde că ne va milui, reprimindu-ne în comuniunea cu El. Cu alte cuvinte, pericopa aceasta ne înfățișează paradigma propriei existențe: **ori de câte ori păcătuim, ne depărtăm de casa Tatălui, de Dumnezeu, iar atunci când ne spovedim, imităm fericita întoarcere a celui sărăcit de averi, care, prin smerenie și pocăință sinceră, a reintrat în bucuria Părintelui Ceresc.**

Ce bine ar fi ca, atunci când mergem la spovedit, să ne amintim de tulburătoarea pildă a fiului risipitor, neuitând că tatăl din evanghelie este în-suși Dumnezeu, fiul mic suntem fiecare dintre noi, iar averea cerută de neastâmpăratul odor reprezintă preafrumoasa zestre a virtuților dăruite nouă la botez. Plecarea tânărului în țara îndepărtată închipuie libertatea risipitoare a noastră: aidoma personajului parabolei, nesocotind bogăția primită, ne-o irosim în petrecerea în singurătate, depărtată de casa Tatălui Ceresc, Sfânta Biserică.[...]

Dacă ne-am întreba de ce protagonistul nu are nume, un posibil răspuns ar fi că în el ne regăsim cu toții. În rătăcirea lui ne vedem propriile scăderi, iar în întoarcerea sa o întrezărim pe-a noastră, nădăjduind în iertare, deși, poate, ne găsim încă departe de voia și Casa Tatălui Ceresc.

Încredințați că, de vom urma aceeași cale înapoi către casă, la capătul drumului ne va aștepta Preamilostivul Părinte, care ne va cuprinde în iubitoarele Sale brațe cu dor neostoit. Nu ne rămâne decât să ne dorim a ne veni în fire ca înstrăinatul din Evanghelie. Să evaluăm cu sinceritate starea în care ne aflăm, căci nu poate fi vorba de îndreptare, dacă nu ne recunoaștem micimea, scăderile. Iar dacă vreunul dintre noi nu reușește să conștientizeze cât de importantă este revenirea la Tatăl, să-L roage, zicându-i: „Doamne, ajută-mă să mă întorc și eu!”.

Milostivirea lui Dumnezeu este foc arzător. O, de am avea noi atâta ardoare pentru El, câtă duioșie părintească are El pentru noi!

SFÂNTUL IOAN GURĂ DE AUR

Pe urmele sfinților

Sfinții Sfințiți Mucenici Pamfil preotul și Valent diaconul

Sfînții Mucenici Pamfil și Valent au pățimit în Cezareea Palestinei, în timpul împăratului Maximin Daia (305-313). **Sfântul Pamfil**, care era din Beirut și preot în Cezareea, a părăsit casa părintească și s-a făcut ucenic al lui Pierie, care urma lui Origen la marea școală din Alexandria. Pamfil a înființat în Cezareea Palestinei o bibliotecă cu peste 3.000 de cărți și o școală, în care se studia Sfânta Scriptură, pe care a copiat-o de mai multe ori și a răspândit-o în dar. Faima credinței și a înțelepciunii sale ajungând pretutindeni, și-a atras mânia lui Urban, cărmuitorul Palestinei, care l-a închis și l-a chinuit în temniță timp de doi ani. Și urmașul lui Urban, Firmilian, i-a chinuit pe Pamfil și pe cei care erau cu el: **diaconul**

Valent din Ierusalim, un bătrân înțelept care știa pe de rost Sfânta Scriptură, și **Pavel** din Iamnia Palestinei, cel fierbinte cu duhul. Alături de ei au fost aruncați în temniță și cinci tineri creștini: **Ilie, Ieremia, Isaia, Samuil și Daniil**, care se născuseră în Egipt și care se întorceau în țara lor după ce fuseseră siliți să muncească în minele din Cilicia. Au fost prinși atunci și **Porfirie**, slujitorul Sfântului Pamfil, ostașul **Seleuc** și sclavul **Teodul**. Cei opt mărturisitori au fost decapitați, iar după ei a fost ucis și tânărul Porfirie, care a încercat să îngoape trupurile mucenicilor. Pe Porfirie și pe Seleuc prigonitorii i-au îngropat de viu. Tot acum au dobândit moarte mucenicească, **Teodul și Iulian**, care, în timpul înmormântării mucenicilor au sărutat sfintele lor moaste.

Rugăciunea părinților pentru copii

Doamne, Dumnezeul nostru, Cel ce cu înțelepciunea Ta ai zidit pe om din țărână și ai suflat în fața lui suflare de viață și, binecuvântându-l, ai zis: creșteți și vă înmulțiți și umpleți pământul; iar la Cana Galileii, prin Unul-Născut Fiul Tău, ai binecuvântat nunta și deci nașterea de fii, cu multă umilință rog marea Ta bunătate, ca neîncetat să reverse harul Tău și să Te milostivești asupra copiilor mei, pe care ai binevoit să mi-i dăruiești. Umele-i de înțelepciune și pricepere. Apără-i de toate cursele vrăjmașilor văzuți și nevăzuți. Poruncește îngerilor Tăi ca totdeauna să le fie călăuze și povățuitori spre toate faptele cele bune, ca de-a pururea să Te poată lăuda și preamări în veci. Amin.

Viața liturgică

Sâmbăta morților - moșii de iarnă

În fiecare an, în sâmbăta dinaintea Duminicii Înfricoșătoarei Judecăți, credincioșii aduc la Biserică ofrande pentru sufletele celor dragi. Astfel, în bisericile și cimitirele ortodoxe se va face pe 22 februarie pomenirea celor adormiți. Această zi mai este cunoscută în Biserica Ortodoxă și sub denumirea populară de **Moșii de iarnă**.

Sfinții Părinți au rânduit ca sâmbăta să se facă pomenirea celor adormiți, pentru că este ziua în care Hristos a stat cu trupul în mormânt și cu sufletul în iad, ca să-i elibereze pe dreptii adormiți. Pe de altă parte, sâmbăta e deschisă spre duminică, ziua Învierii Mântuitorului Hristos. Moșii de iarnă marchează începutul sâmbetelor morților, în număr de

șapte, care se vor încheia sugestiv cu Sâmbăta lui Lazăr, înainte de Săptămâna Mare sau Săptămâna Patimilor.

Sâmbăta de Paști, a opta la numărătoare, este una aparte, căci Mântuitorul Însuși a murit cu trupul, urmând să învieze a treia zi, spre răscumpărarea neamului omenesc din moartea păcatului strămoșesc și spre viața veșnică. Biserica a rânduit în an două sâmbete mari, când se fac pomeniri mai ales pentru morții care au murit pe neașteptate: Moșii de iarnă (sâmbăta dinaintea Duminicii Înfricoșătoarei Judecăți) și Moșii de vară (sâmbăta dinaintea Pogorării Duhului Sfânt). De asemenea, pomeniri pentru cei adormiți se vor face în fiecare sâmbătă din Postul Mare.

Viața duhovnicească

Cuvinte cu multă putere, de la Starețul Varsanufie de la Optina

Când intri în biserică, să-ți aduci aminte că ea este casa lui Dumnezeu. Să stai în ea cugetând neîncetat în mintea ta că te afli în casa Lui. Și să nu lași nici o clipă să fugă din mintea ta gândul că Dumnezeu Se afla alături de tine. Și să nu-ți îngădui niciodată, sub niciun motiv, vreo libertate și vreun confort în mișcărilor tale, cât timp te afli înăuntrul bisericii.

Cu cât trăiești mai atent și mai aspru, cu atât mai sălbatic te atacă vrăjmașul. Încearcă să te tragă în păcat mai ales în sărbători. Să le aștepți pe toate. Să fii pregătit pentru toate... Domnul este îndurător. Sărbătorile pricinuesc daruri. Și voi veți lua ceva și vă veți încredința de asta după mulți ani, poate chiar după 40 de ani... Atunci veți înțelege ce dar v-a trimis Domnul în sărbătoarea cutare.

Gândurile îndoielii, precum și cele rușinoase și de hulă, trebuie să le disprețuiți. Să nu le dați nici o importanță! Disprețuiți-le! Și atunci vrăjmașul diavol nu va mai rezista, ci va fugi. Diavolul nu rezistă disprețului, deoarece a fost călcat. Dar dacă începeți totuși acest dialog cu gândurile (nu uitați că gândurile acestea nu sunt ale voastre, ci ale vrăjmașului, venite din afară), diavolul vă va aduce atâtea gânduri, încât vă vor încovoia și așa vă vor „întuneca”.

Să nu dați importanță faptului că după Sfânta Împărtășanie vă vin multe gânduri urâte și dorințe rele. Satana va lupta mai tare în această zi, ca să vă pierdeți folosul ce l-ați primit. (...) Și să nu spuneți niciodată: „Măine mă voi împărtăși”, ci: „Dacă Domnul se va milostivi și mă va învrednici, mă voi împărtăși”.

Când te tulbura gânduri de frică pentru mâhnirile ce vor urma, să nu începi să vorbești cu ele, ci să spui simplu: **Facă-se voia Domnului!** Și asta te va umple de liniște.

Toate faptele noastre cele bune trebuie să fie încercate, adică probate dacă sunt cu adevărat după Dumnezeu. Toate, chiar și credința

noastră. Încercarea se face prin amărăciuni și suferințe.

Mândria este urmată la fiecare pas de desfrânare. Așadar este bine să ne osândim pe noi înșine și să ne smerim. Mulți urca spre cer, ducând cu ei multe osteneți și izbânzi, dar nu vor să se smerească.

Mintea se luminează atunci când se îndeletnicește cu cercetarea Scripturilor și cu rugăciunea. În timp ce, afundându-se în cele pământești se face grea și neputincioasă să înțeleagă cele duhovnicești. De asemenea este absolut necesar să cercetăm cărțile duhovnicești ca să ne ajute să ne luptăm și să biruim patimile. Iar patimile le biruim ușor atunci când sunt numai în gând. Când trec în cuvinte și în fapte, se înrădăcinează. Atunci dezrădăcinarea lor este foarte grea, dacă nu chiar imposibilă. Toată viața monahului este o luptă cu gândurile sale și de aceea este nevoie de Rugăciunea lui Iisus. **Cine nu s-a unit cu Domnul Iisus aici, nu se va uni cu El niciodată**, spune Sfântul Simeon Noul Teolog. Cuvinte înfricoșătoare!

Să păziți TĂCEREA cât puteți de mult. Dar când sunteți întrebați, chiar și în biserică, să răspundeți fără să vă întărați sau să vă posomorâți. Celui care flecărește nu-i este cu puțință să trăiască în trezvie. Acesta va avea în permanență împrăștierea minții. Din tăcere se naște liniștea, iar din liniște rugăciunea. Este cu puțință să se roage omul care are mintea împrăștiată? Ia aminte! Viața cu trezvie și atenție înlesnește rugăciunea și ne duce aproape de Dumnezeu. Ia aminte la tine însuși! **Tăcerea este o nevointă!** Cel ce se dă pe sine acestei nevoințe să se pregătească de mâhniri, pentru că tăcerea nu se dobândește nici repede, nici ușor.

În fiecare seară să vă cercetați pe voi înșivă și să vă pocăiți de păcatele voastre. **Cercetarea vieții** noastre ne povățuiește la cunoaște-

rea neputinței noastre și la pocăință. Iar pocăința ne povățuiește la neîncetată pomenire a lui Dumnezeu și a morții. De noi depinde începerea unei vieți de atenție și trezvie.

Frica de lume și de viața lumească este o frică mântuitoare. Fugiți de acest monstru înfricoșător, adică de lume! Să vă temeți numai de păcat. Domnul ne-a făgăduit că ne va ierta păcatele dacă ne pocăim, iar nu că vom trăi și mâine. Este absolut necesar ca în oricare din situații, bune sau rele, să păzim poruncile și datorile noastre, fără să uităm vreodată cuvintele: „Iată, ACUM este vremea potrivită, iată, ACUM este vremea mântuirii”.